

af Paragraffen som foreslaaet i den af Mindretallet stillede Ændring (Nr. 36).

Da Søarbejderne er de eneste Arbejdere her i Landet, der maa betale for at erholde Arbejde anvist, foreslaar Mindretallet, at der i Samlingen 1923—24 skal forelægges Rigsdagen en Lov om Oprettelse af Statsforhyringskontorer. Et saadant Lovforslag er udarbejdet i April 1921 af et Udvalg, nedsat af Handelsministeriet, hvori ogsaa Repræsentanter for de søfarendes Organisationer havde Sæde. Udvalget sluttede sig enstemmigt om Oprettelse af Statsforhyringskontorer med afgiftsfri Forhyring af Søfolk. Forslaget har aldrig været forelagt Rigsdagen, men medfulgte som Bilag til Forslag til Lov angaaende Ratifikation af en international Konvention om Forhyring, hvilket Forslag ikke naaede frem til anden Behandling i Folketinget.

I Forbindelse hermed foreslaas, at Lovforslaget skal indeholde Regler for danske Sømænds Forhyring i udenlandske Havne, hvor Konsulaterne kunde fungere som Forhyringskontorer. Udenrigsministeriet har paa Foranledning herom udtalt i Skrivelser af $5/_{12}$ 1921 og $24/_{1}$ 1923, at man finder „Anledning til efter de Erfaringer, der gennem Konsularembedsmændenes Indberetninger staaer til Udenrigsministeriets Tjeneste, at henlede Opmærksomheden paa, at den tvungne Paa- og Afmønstring formentlig paa forskellig Maade vil vise sig at være en saavel for Sømanden selv som for Søfarten i Almindelighed nyttig Foranstaltning, hvorfor man ganske skal henstille, hvor vidt Spørgsmaalet bør optages til fornyet Overvejelse“.

Udenrigsministeriet nævner, „at den højtidelige Form for Kontraktens Indgaaelse er egnet til at forøge Sømandens Respekt for den indgaaede Forhyringsaftale“, at Sømanden betrygges med Hensyn til Udbetalingen af den ham rettelig tilkommende Hyre og Afregning til en for ham ugunstig Kurs i fremmed Valuta, at man ved tvungen Paa- og Afmønstring vilde have Adgang til at gennemføre Regler om, at danske Skibe i et

vist Omfang skal paamønstre dansk Mandskab, saaledes som der i Sverige er Regler om Paamønstring af svensk Mandskab, men selv uden en saadan Regels Gennemførelse vil den tvungne Paa- og Afmønstring for Konsulen faktisk betyde, at der i højere Grad paamønstreres danske Søfolk. Endelig vil Konsulerne ogsaa herigennem have en langt sikrere Adgang til at bedømme Berettigelsen af danske Sømænds Henvendelse til Konsulaterne om Understøttelse samt ved Hjemsendelse af opsparet Hyre og paa anden Maade kunne sætte Sømanden i Forbindelse med paarørende i Hjemlandet.

Da Forslaget om Oprettelse af Statsforhyringskontorer foreligger udarbejdet, vil det neppe volde Vanskeligheder at forelægge Forslaget for Rigsdagen i Samlingen 1923—24, selv om Regler for danske Søfolks Forhyring i udenlandske Havne maa tilføjes.

Mindretallet foreslaar endvidere, at der af Handelsministeriet nedsættes et Udvalg til Udarbejdelse af Forslag til Love om Arbejdstid til Søs og Skibes Bemanding. En Lov om Arbejdstid er stærkt paakrævet, da Sømændenes Arbejdstid for Tiden er 12—14 Timer daglig og Søfyrbødernes ca. 9 Timer. Saavel Norge som Sverige har lovfæstet Arbejdstid til Søs. Forslag om en Bemandingsskala har været behandlet paa Sølovskommissionens Møde $22/_{9}$ 1919, men henvistes til Optagelse paa et senere Tidspunkt. Da Norge har gennemført en Bemandingsskala og Sverige har et Forslag udarbejdet, kan en fællesnordisk Sølovgivning ikke siges at være gennemført, førend ogsaa Danmark har lovfæstet Arbejdstiden til Søs og gennemført en Bemandingsskala.

Mindretallet formener, at et Udvalg maa kunne tilendebringe sit Arbejde inden 1. Januar 1924, saaledes at Lovforslagene kan komme til Behandling i Samlingen 1924—25.

Et *andet Mindretal* (Heilesen og Niels Petersen) anerkender, at det foreliggende Lovforslag indeholder store Fremskridt i Sammenligning med den hid-